

SCURTE CONSIDERAȚII REFERITOARE LA PROBLEME DIN PRACTICA JUDICIARĂ PRIVIND PREDAREA PERSOANEI CĂUTATE ÎN BAZA MANDATULUI EUROPEAN DE ARESTARE ÎN CONTEXTUL PANDEMIEI

Mihaela PĂTRĂUȘ¹

Abstract

Art. 23 para. 3 of the Framework Decision 2002/584/JHA provides that in the situation where the surrender of the wanted person cannot be done within maximum 10 days from the date of the final decision on the execution of the European arrest warrant for reasons of force In each of the Member States, the executing judicial authority and the issuing judicial authority shall immediately contact each other and agree on a new date of surrender, in which case surrender shall take place within 10 days of the new agreed date.

European regulation was taken over in the internal legislation, through the provisions of art. 113 paragraph 2 of Law no. 302/2004 on international judicial cooperation in criminal matters, republished.

The non-unitary practice on this segment does not entitle us to claim that in cases of non-surrender of the requested person we have a problem from the perspective of the content of Framework Decision no. 2002/584/JHA, as amended, the impediments to the termination of international judicial cooperation in criminal matters when the European arrest warrant is used originating in the non-harmonization of certain common fundamental procedural rights and standards a coherent and clear vision of Union criminal law in relation to the current state of harmonization of procedural rights and fundamental rights in criminal matters.

Keywords: *judicial cooperation, principle of mutual recognition, European arrest warrant, case of force majeure, deadline for surrender.*

Considerații generale

Mandatul european de arestare reprezintă o decizie judiciară emisă de autoritatea judiciară competentă a unui stat membru UE în vederea arestării și predării către un alt stat membru a unei persoane solicitate pentru efectuarea urmăririi penale, a judecării sau în vederea executării unei pedepse sau unei

¹ Conf. univ. dr., Facultatea de Drept, Universitatea din Oradea; e-mail:mihaelapatraus@yahoo.com.

măsurile privative de libertate², fiind totodată un important indicator al voinței statelor membre de a da eficiență principiului recunoașterii mutuale a deciziilor judiciare în materie penală³.

Decizia-cadru privind mandatul european de arestare reflectă o filozofie de integrare într-un spațiu judiciar comun⁴ bazată pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală.

Mandatul european de arestare este instrumentul de cooperare judiciară frecvent utilizat de statele membre, se execută pe baza principiului încrederii reciproce, dar și cu respectarea drepturilor fundamentale ale omului și a principiilor juridice consacrate de Tratatul Uniunii Europene⁵, dar și art. 5, 6 și 8 din Convenția europeană a dreptului omului (CEDO)⁶ și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a UE⁷.

În prezent, mandatul european de arestare constituie o realizare majoră și un instrument eficient, util și indispensabil pentru combaterea infracțiunilor transfrontaliere grave și pentru aducerea autorilor infracțiunilor grave în fața justiției în statul membru în care s-au desfășurat sau sunt în curs proceduri penale, care a dus la o simplificare considerabilă și a contribuit la accelerarea procedurilor de predare între statele membre ale UE în comparație cu sistemele tradiționale de cooperare în domeniul extrădării⁸.

Cu toate acestea, în practica judiciară, în decursul timpului au survenit probleme referitoare la executarea mandatelor europene de arestare⁹, iar în

² A se vedea art. 1 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, publ. în J.O.U.E seria L 190/1 din 18 iulie 2002, modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor și de încurajare a aplicării principiului recunoașterii reciproce cu privire la deciziile pronunțate în absența persoanei în cauză de la proces, publ. în J.O.U.E seria L 81 din 27 martie 2009, p. 4.

³ A se vedea M.I. Rusu, *Asistența judiciară în materie penală la nivel european*, Ed. Universul Juridic, București, 2015, p. 58.

⁴ A se vedea M. Pătrăuș, Brief comments on the concept of judicial authority jurisdiction under Article 6 of Council Framework Decision no. 2002/584/JHA regarding the European Arrest Warrant, AGORA International Journal of Juridical Sciences, <http://univagora.ro/jour/index.php/aijs> No. 1 (2019), pp. 2, *apud* Comunicarea Comisiei, *Manual pentru emiterea și executarea unui mandat european de arestare*, publ. în J.O.U.E seria C 2017/C 335/01.

⁵ A se vedea art. 6 TUE.

⁶ Semnată la Roma, 4 noiembrie 1950, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, publ. în M. Of. nr. 135 din 31 mai 1994.

⁷ CDFUE din 7 decembrie 2000 adoptată la Strasbourg la 12 decembrie 2007, publ. în J.O.U.E seria C, nr. 326 din 26 octombrie 2012.

⁸ A se vedea, în acest sens, Raportul Comisiei din 8.12.2020 referitor la executarea mandatului european de arestare și aplicarea procedurilor de predare între statele membre, https://www.euro.parl.europa.eu/doceo/document/A-9-2020-0248_RO.html.

⁹ Exemplificăm, în acest sens, probleme legate de noțiunea „autoritate judiciară emitentă a mandatului european de arestare”, tranșată de CJUE în cadrul unor hotărâri prejudiciale - hotărârea din 27 mai 2019, *OG și PI*, C-508/18 și 82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456, par. 90.

contextul pandemiei declanșată de infectarea populației cu SARS-CoV-2, la nivel național au fost pronunțate soluții contradictorii în ceea ce privește predarea persoanelor care au făcut obiectul mandatelor europene de arestare transmise către România de către alte state membre ale UE.

Pe acest subiect ne propunem să continuăm demersul nostru teoretic, ilustrând și aspecte din jurisprudența națională, și să formulăm anumite concluzii, în raport de reglementarea europeană, dar și cea națională.

Aspecte teoretice și jurisprudențiale referitoare la termenul pentru predarea persoanei urmărite în baza unui mandat european de arestare în situații de forță majoră

Convenția privind procedura de extrădare simplificată între statele membre ale Uniunii Europene¹⁰, în art. 11 alin. (3) prevede că, în caz de forță majoră care împiedică predarea persoanei în termenul prevăzut, autoritatea judiciară de executare aduce la cunoștința autorității judiciare emitente acest fapt. Autoritățile convin asupra unei noi date a predării, în această ipoteză predarea având loc în următoarele 20 de zile de la noua data stabilită. La expirarea termenelor, dacă persoana în cauză se mai află în detenție, va fi pusă în libertate.

În art. 12 din Decizia-cadru 2002/584/JAI intitulat „menținerea persoanei în detenție” se prevede că atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare are competența de a decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu dreptul național al statului de executare. Totodată, legiuitorul european reglementează posibilitatea punerii în libertate provizorie a persoanei arestate pe baza unui mandat european de arestare, dar cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat membru să ia măsura pe care o va considera necesară pentru evita fuga persoanei căutate.

Art. 15 alin. (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI prevede că autoritatea judiciară de executare hotărăște, în termenele și condițiile stabilite în decizia-cadru, predarea persoanei.

Potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (2) și (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, în situația în care predarea persoanei căutate nu se poate face în termen de cel mult 10 zile de la data deciziei finale privind executarea mandatului european de arestare din motive de forță majoră în oricare dintre statele membre, autoritatea judiciară de executare și autoritate judiciară emitentă iau imediat legătura una cu cealaltă și convin asupra unei noi date a predării, caz în care predarea va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată convenită.

¹⁰ Semnată la 10 martie 1995, publ. în J.O.U.E seria C 78/1995.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 23 alin. (4) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, în mod excepțional, predarea poate fi suspendată temporar din motive umanitare serioase, iar executarea mandatului european de arestare va avea loc de îndată ce aceste motive au încetat să existe, sens în care autoritatea judiciară de executare este obligată să informeze autoritatea judiciară emitentă pentru a conveni asupra unei noi date a predării, ce va avea loc în 10 zile de la noua dată convenită.

La expirarea termenelor inserate în conținutul alin. (2)-(4) ale art. 23 din Decizia-cadru, dacă persoana se mai află în detenție, va fi pusă în libertate.

În legislația internă, prin Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată¹¹ s-a transpus Decizia-cadru, asigurându-se depline garanții privind respectarea deplină a dreptului UE și a cerințelor CEDO, Constituției României și CDFUE.

În Titlul III, Capitolul III din Legea nr. 302/2004 republicată este reglementată executarea de către autoritățile române a unui mandat european de arestare, prevăzându-se competența curților de apel în vederea arestării și predării persoanei solicitate (art. 103), care trebuie să soluționeze cererea în regim de urgență, după caz, în termen de 10 zile de la termenul de judecată la care persoana solicitată și-a exprimat consimțământul la predare [art. 112 alin. (1) și (2)], respectiv în termen de 60 de zile de la data arestării persoanei solicitate [art. 112 alin. (3)], ori atunci când din motive justificate nu se poate pronunța o hotărâre, instanța poate amâna adoptarea hotărârii pentru 30 de zile, comunicând autorității judiciare emitente această împrejurare, precum și motivele amânării și menținând măsurile necesare în vederea predării [art. 112 alin. (4)].

Art. 113 din Legea nr. 302/2004, republicată, privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu denumirea marginală „predarea persoanei solicitate” prevede că predarea se realizează în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii de predare [alin. (1)], iar dacă din motive independente de voința autorităților române sau ale statului emitent, predarea nu se poate efectua în termenul stabilit, aceasta va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată convenită [alin. (3)]. În situația în care termenele maxime pentru predare sunt depășite, fără ca persoana în cauză să fie primită de către statul emitent, se va proceda la punerea în libertate a persoanei urmărite [alin. (4)].

Din economia textului legal rezultă că legiuitorul român a transpus fidel în legislația internă Decizia-cadru privind mandatul european de arestare, respectiv art. 23 din Decizia-cadru are corespondent în art. 113 din Legea nr. 302/2004, modificată și republicată.

Reglementarea europeană face referire la cazuri de forță majoră, iar cea națională la motive independente de voința autorităților române sau ale statului

¹¹ Modificată și republicată în temeiul art. II din Legea nr. 236/2017, republ. în M. Of., Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019.

emitent, în situațiile în care predarea persoanei solicitate în baza mandatului european de arestare nu se poate efectua în termenul stabilit.

Criza pandemică declanșată la începutul anului 2020 a impus reacții ferme din partea instituțiilor Uniunii Europene, precum și a statelor membre, dar și restrângeri importante ale drepturilor fundamentale ale omului, operate ca urmare a declarării stării de urgență și stării de alertă, altor dispoziții derogatorii adoptate pentru evitarea răspândirii infectării cu SARS-CoV-2. În sfera restrângerilor importante din această perioadă includem cele referitoare la viață privată și la libera circulație a persoanei, dispuse în temeiul prevederilor art. 15 CEDO, art. 45 combinat cu art. 52 alin. (1) CDFUE și art. 53 din Constituția României¹². Atât în cazul drepturilor și libertăților prevăzute de Constituție, cât și în cel al drepturilor stabilite prin acte juridice de drept european și internațional există reguli stricte referitoare la posibilitatea restrângerii drepturilor și libertăților fundamentale în anumite situații¹³.

În contextul pandemiei, atât autoritățile române, cât și cele ale statelor emitente ale unor mandate europene de arestare au fost puse în situația de a aplica prevederile art. 23 alin. (3) din Decizia-cadru nr. 2002/584/JAI, modificată, respectiv dispozițiile art. 113 alin. (2) din Legea nr. 302/2004, modificată, cu toate efectele declanșării situației de forță majoră.

Evident, forța majoră nu poate fi invocată *sine die*, aspect care rezultă și din conținutul normei europene, dar și din prevederile legii interne de cooperare judiciară internațională în materie penală [tezele finale ale art. 23 alin. 3 din Decizia-cadru nr. 2002/584/JAI, respectiv ale art. 113 alin. (2) din Legea nr. 302/2004].

Prin urmare, atunci când există o situație excepțională¹⁴, cum este și cea cauzată de pandemie, asimilată unei situații de forță majoră, ce a determinat suspendarea transporturilor aeriene, dificultăți în ceea ce privește obținerea de către autoritățile din statul de emiterie a mandatului european de arestare a permisiunii tranzitării cu persoana solicitată a teritoriului altor state membre etc., autoritatea judiciară din statul de executare trebuie să facă demersurile necesare pentru ca predarea persoanei să aibă loc la un alt termen, convenit cu autoritatea competentă a statului emitent.

¹² Publ. în M.Of. nr. 767 din 31 octombrie 2003. Pentru detalii, a se vedea S.I. Goia, *Drept constituțional și instituții politice - curs universitar*, Ed. Universității Agora, 2019, p.186; C.D. Miheș, *The influence of the Constitutional Court's decisions in enforcing, with respect of Human Rights, the Penal Code and the Code of Criminal Procedure in Romania*, publicat în volumul C.D. Spinellis, Nikolaos Theodorakis, Emmanouil Billis, and George Papadimitrakopoulos - EUROPE IN CRISIS: CRIME, CRIMINAL JUSTICE, AND THE WAY FORWARD - ESSAYS IN HONOUR OF NESTOR COURAKIS, FESTSCHRIFT FÜR NESTOR COURAKIS, Volume II: Essays in English, French, German, and Italian, Ed. „Ant. N. Sakkoulas” Athens - Greece, ISBN 978-83-65293-09-01, pp. 459-477, 2017.

¹³ A se vedea Șt. Deaconu, A.R. Lupu, *Libertate în captivitate. Câtă libertate pot avea într-o situație de izolare/ autoizolare?*, în *Probleme și soluții legale privind criza Covid-19*, Ed. C.H. Beck, București, 2020, p. 30.

¹⁴ Pentru detalii, a se vedea I.C. Morar, *Cooperarea judiciară internațională în materie penală*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 79.

Punerea în libertate a persoanei fără respectarea termenelor pentru predare echivalează cu înfrângerea respectării concrete a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judiciare în materie penală¹⁵, ceea ce are drept consecință afectarea cooperării judiciare în vederea construcției spațiului european de libertate, securitate și justiție.

Punerea în libertate a persoanei trebuie să se facă numai în cazul în care s-au depășit termenele maxime pentru predare, fără ca persoana în cauză să fie primită de către statul emitent. Atunci când aceste termene nu au fost depășite nu există impedimente pentru ca măsura arestării preventive să fie menținută pentru a se da posibilitatea stabilirii unei noi date de predare între statele implicate în procedura executării mandatului european de arestare¹⁶.

De altfel, dacă dispoziția legală inserată în conținutul art. 23 alin. (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, transpusă în legislația internă în art. 113 din Legea nr. 302/2004, republicată, ar fi interpretată în sensul că regula prevăzută în prima teză nu este aplicabilă atunci când predarea persoanei căutate, în termen de 10 zile de la o nouă data a predării convenită, este împiedicată de un caz de forță majoră, într-un atare caz, persoana ar trebui să fie pus în libertate, independent de împrejurările cauzei, întrucât termenul prevăzut a expirat.

Apreciem că o astfel de interpretare ar fi de natură să limiteze mod semnificativ eficiența procedurilor, mai mult, ar putea determina punerea în libertate a persoanei căutate în cazul în care prelungirea duratei detenției acesteia nu își are originea într-o lipsă de diligență a autorității de executare și în care durata totală a detenției respectivei persoane nu reprezintă un caracter excesiv¹⁷.

În practica judiciară națională au existat situații în care s-a dispus respingerea cererii de prelungirea măsurii arestării preventive invocându-se, pe de o parte că „Legea nr. 302/2004 nu a reglementat o procedură cu privire la prelungirea sau menținerea măsurilor preventive după rămânerea definitive a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus predarea persoanei solicitate în temeiul unui mandat european de arestare”, iar, pe de altă parte, că „existența unor împrejurări excepționale ca urmare a declarării pandemiei, restrângerea libertății de mișcare cu efecte colaterale în ceea ce privește cooperarea judiciară internațională în materie penală sau diminuarea temporară a personalului necesar pentru realizarea predării nu

¹⁵ A se vedea art. 82 și urm. din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

¹⁶ A se vedea, în acest sens, jurisprudența CJUE – C-640/15, hotărârea din 25 ianuarie 2017, *Tomas Vilkas c/a Lituania*. „a considera că autoritatea judiciară de executare nu poate beneficia de un nou termen pentru predarea persoanei căutate în cazul în care, în practică, predarea sa, în termen de 10 zile de la prima nouă dată a predării convenită în temeiul articolului 23 alineatul (3) din decizia-cadru, este împiedicată de un caz de forță majoră ar echivala cu a supune această autoritate unei obligații imposibil de îndeplinit și nu ar contribui în niciun fel la obiectivul privind accelerarea cooperării judiciare urmărit”, ECLI:EU:C:2017:39, pct. 26.

¹⁷ A se vedea, în acest sens, jurisprudența CJUE – C-237/15, hotărârea din 16 iulie 2015, *Minister for Justice and Equality c/a Francis Lanigan*, ECLI:EU:C:2015:474, pct. 59.

justifică extinderea domeniului de aplicare a dispozițiilor art. 104 alin. (9) și (10) din Legea nr. 302/2004¹⁸.

În alte situații, instanțele au admis sesizările formulate de Biroul Sirene și parchet și au dispus menținerea măsura arestării, în raport cu dispozițiile art. 113 alin. (2) din Legea nr. 302/2004¹⁹, statuând că autoritățile statului de executare rămân ținute să convină asupra unei noi date a predării în cazul expirării termenelor.

Concluzii

Din analiza reglementărilor europene și naționale referitoare la termenul pentru predarea persoanei, atunci când există un impediment la predare pe baza mandatului european de arestare, bazat pe un caz de forță majoră în oricare dintre statele membre, rezultă că în legislația națională s-a transpus corect Decizia-cadru nr. 2002/584/JAI.

În consecință, aspectele de practică judiciară neunitară se datorează în primul rând înțelegerii diferite a anumitor concepte, în lipsa de coerență în aplicarea dreptului european de către autoritățile judiciare din statele membre, dar și în lipsa de încredere reciprocă.

Apreciem că nu se poate susține în cazurile nepredării persoanei solicitate că avem o problemă din perspectiva conținutului Deciziei-cadru nr. 2002/584/JAI, modificată, impedimentele finalizării cooperării judiciare internaționale în materie penală atunci când se utilizează mandatul european de arestare avându-și originea în nearmonizarea anumitor drepturi și standarde procedurale fundamentale comune, în înțelegerea diferită a anumitor concepte sau, uneori, în lipsa unei viziuni coerente și clare asupra dreptului penal al Uniunii în raport cu stadiul actual de armonizare a drepturilor procedurale și a drepturilor fundamentale în materie penală.

Existența unor deficiențe în domeniul cooperării judiciare, inclusiv cât privește mandatul european de arestare, poate avea un impact negativ asupra statului de drept, a sistemelor judiciare din statele membre, erodează principiul recunoașterii

¹⁸ A se vedea, în acest sens, Curtea de Apel Oradea, secția penală și pentru cauze cu minori, încheierea din 10 iulie 2020 pronunțată în dos. 165/35/2020, privind pe persoana solicitată V.C, încheierea din 15 iulie 2020 pronunțată în dos. nr. 182/35/2020 privind pe persoana solicitată M.A, nepublicate.

¹⁹ A se vedea, în acest sens, Curtea de Apel Oradea, secția penală și pentru cauze cu minori, încheierea din 29 iunie 2020 pronunțată în dos.156/35/2020, privind persoana solicitată L.M.C, nepublicată, încheierea din 17 iulie 2020 pronunțată de Curtea de Apel București- Secția penală, privind pe persoana solicitată A, definitivă prin d.p. nr. 435/2020 pronunțată de ÎCCJ-Secția penală, www.scj.ro

reciproce a hotărârilor judiciare, precum și edificiul spațiului de securitate, libertate și justiție la nivel european²⁰.

Prin urmare, lipsa unei viziuni coerente și clare asupra dreptului penal și procedurilor penale europene, existența unor probleme specifice la nivelul autorităților judiciare, garantarea respectării drepturilor fundamentale în toate statele membre, au creat sincope în utilizarea instrumentului de cooperare judiciară internațională materie penală - mandatul european de arestare.

Considerăm că, pentru a spori eficacitatea, celeritatea procedurii mandatului european de arestare, cu respectarea principiului proporționalității, ar fi utilă formularea unei propuneri din partea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu a unui proiect de modificare și completare a actualului cadru legal, care să consolideze și să îmbunătățească procedura mandatului european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

Bibliografie

- I.C. Morar, *Cooperarea judiciară internațională în materie penală*, Ed. Hamangiu, București, 2014;
- M.I. Rusu, *Asistența judiciară în materie penală la nivel european*, Ed. Universul Juridic, București, 2015;
- M. Pătrăuș, *Brief comments on the concept of judicial authority jurisdiction under Article 6 of Council Framework Decision no. 2002/584/JHA regarding the European Arrest Warrant*, AGORA International Journal of Juridical Sciences, No. 1 (2019);
- S.I. Goia, *Drept constituțional și instituții politice-curs universitar*, Ed. Universității Agora, 2019;
- Șt. Deaconu, A.R. Lupu, *Probleme și soluții legale privind criza Covid-19*, Ed. C.H. Beck, București, 2020.

Legislație

- Decizia-cadru 2002/584/ JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, publ. în J.O.U.E seria L 190/1 din 18 iulie 2002, modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor și de încurajare a aplicării principiului recunoașterii reciproce cu privire la deciziile pronunțate în absența persoanei în cauză de la proces, publ. în J.O.U.E seria L 81 din 27 martie 2009;
- Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene;

²⁰ Obiectiv al UE, înserat în art. 3 alin. (2) TUE. Temeiul juridic al stabilirii unor norme minime referitoare la drepturi și standarde procedurale fundamentale, necesare pentru realizarea unei cooperării judiciare eficiente este prevăzut de art. 82 alin. (2) TFUE.

- Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE);
 - Convenția europeană a dreptului omului;
 - Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală;
- Constituția României.

Surse internet

- https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2020-0248_RO.html
- www.scj.ro

Jurisprudență

- C-640/15, hotărârea CJUE din 25 ianuarie 2017, *Tomas Vilkas c/a Lituania*;
- C-508/18 și C-82/19, hotărârea CJUE din 27 mai 2019 în cauzele conexe, *OG și PI, PPU*;
- C-237/15, hotărârea CJUE din 16 iulie 2015, *Minister for Justice and Equality c/a Francis Lanigan*;
- Curtea de Apel Oradea, secția penală și pentru cauze cu minori, încheierea din 10 iulie 2020 pronunțată în dos. 165/35/2020, privind pe persoana solicitată V.C;
- Curtea de Apel Oradea, secția penală și pentru cauze cu minori, încheierea din 15 iulie 2020 pronunțată în dos. nr. 182/35/2020 privind pe persoana solicitată M.A;
- Curtea de Apel Oradea, secția penală și pentru cauze cu minori, încheierea din 29 iunie 2020 pronunțată în dos. 156/35/2020, privind persoana solicitată L.M.C;
- Curtea de Apel București- Secția penală, încheierea din 17 iulie 2020 pronunțată de, privind pe persoana solicitată A, definitivă prin d.p. nr. 435/2020 pronunțată de ÎCCJ-Secția penală.